

РЕШЕНИЕ

№ 662

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 29.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **11750** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Л. Н. Н., с адрес за призоваване [населено място], жк Надежда, [жилищен адрес]0 срещу Решение № РО-839/13.11.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № 214-750905/32/12.05.2011 г. на длъжностното лице по чл. 54е, ал. 4 при Териториалното поделение на НОИ, С.-град.

В жалбата се твърди, че посочените административни актове са незаконосъобразни. Посочено е, че полученото обезщетение за безработица не следва да бъде възстановявано, защото е получено с голямо закъснение и през този период жалбоподателката е търпяла значителни финансови несгоди. Инвокирани са доводи, че размерът на обезщетението е минимален, което е в противоречие със закона и че е отпуснато само за четири месеца. В писмените бележки оспорващата се позовава директно на нормите на конституцията, в подкрепа на доводите си.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата се явява лично, като поддържа жалбата. Допълнителни възражения са изложени в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Директорът на Териториалното поделение на НОИ, С.-град не се явява. Процесуалният му представител юрисконсулт П. оспорва жалбата и навежда доводи в представени писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените в жалбата доводи и събраните

доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че на 12.08.2010 г. оспорващата е подала заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, към което е приложена заповед № 025/02.06.2010 г., издадена от [фирма], за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 335, ал. 3 от КТ, считано от 02.06.2010 г. Административният орган е намерил, че не може да се установи точното основание, на което е прекратен трудовият договор, поради което на жалбоподателката са дадени указания за отстраняване на нередовностите. Във връзка с това, че указанията не са изпълнени в дадения срок с разпореждане № 214-00-5981-1/30.08.2010 г. на Н. е отказано отпускане на обезщетение. При оспорването по административен ред по-горестоящият орган е извършил служебна проверка в регистъра на трудовите договори и констатирайки, че жалбоподателката е уволнена, на основание, позволяващо ѝ да получи обезщетение е отменил посоченото разпореждане с решение № 579/22.11.2010 г., като с него е разпоредено на основание чл. 546, ал. 3 от КСО, на осигуреното лице да се изплати обезщетение за безработица в минимален размер – по 6 лева дневно, за срок от четири месеца, считано от 02.06.2010 г. - датата на прекратяване на трудовия договор. По банковата сметка на Н. е преведена сумата от 516 лева, представляваща обезщетение за безработица за периода 02.06.2010 г.-01.10.2010 г.

На 19.04.2011 г. осигурителят [фирма] на основание чл. 54е, ал. 2 от КСО е представил в ТП на НОИ, копия от съдебно решение № 4-II-55 от 11.02.2011 г. на СРС, Второ ГО, 55-ти състав по гражданско дело № 32776/2010 г. С посоченото решение СРС е признал за незаконно уволнението на Л. Н.. На основание чл. 344, ал. 1, т. 3 и чл. 225, ал. 1 от КТ, работодателят е осъден да заплати на жалбоподателката обезщетение за времето от 02.06.2010 г. до 02.12.2010 г. през което е останала без работа поради това уволнение. Видно от преводно нареждане 04.04.2011 г. по банковата сметка на оспорващата е преведена сумата от 1980 лева, като обезщетение за вредите от оставането ѝ без работа в периода от 02.06.2010 г. до 02.12.2010 г.

Вземайки предвид представените от осигурителя доказателства, сочещи недвусмислено, че Н. е получила обезщетение от бившия си работодател, поради признаването на уволнението ѝ за незаконно, Ръководителят на контрола по разходите на ДОО е издал разпореждане № 214-750905/32/12.05.2011 г.

При оспорването по административен ред, Директорът на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, не е възприел инвокираните от Н. доводи, поради което е потвърдил процесното разпореждане.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни кога оспореното решение е изпратено на Н., поради което следва да се приеме, че подадената на 26.11.2013 г., чрез административния орган жалба /вх. 94ЛЗ-861-3/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението и срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 54е, ал. 1 от КСО /в редакцията към м. 01.2011 г./ изплатените

парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата, чието уволнение е отменено като незаконно, за периода на полученото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда, чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, чл. 172, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б., чл. 254 от Закона за Министерството на вътрешните работи и чл. 226 от Закона за съдебната власт.

За да упражни правомощията си, дадени му с разпоредбата на чл. 54е, ал. 4 от КСО, административният орган следва да установи наличието на три предпоставки: 1. уволнението да бъде отменено като незаконно, 2. осигуреното лице да е получило обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, респективно по някой от другите посочени закони и 3. периодите, за които е получено обезщетението чл. 225, ал. 1 от КТ и по чл. 54а от КСО да съвпадат.

В разглеждания казус е безспорно, че Л. Н. е получила обезщетение за безработица за периода 02.06.2010 г.- 01.10.2010 г. на основание чл. 54а от КСО и това обезщетение е получено преди влизане в сила на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно.

От друга страна на 04.04.2011 г. е получила от бившия си работодател 1980 лева, като обезщетение за вредите от оставането ѝ без работа в периода от 02.06.2010 г. до 02.12.2010 г.

Уволнението на жалбопотелката е признато за незаконно и периодите, за които е получила обезщетение съвпадат, т.е. изпълнени са условията, даващи възможност за издаване на разпореждане по чл. 54е, ал. 4 от КСО.

Без значение в случая е кога е било определено и изплатено обезщетението по чл. 54а от КСО. В АПК и КСО са предвидени срокове за произнасяне по административните органи по подадените заявления и съответно за издаването на административните актове. При констатиране нередовности по подадените заявления или при липса на някои от изискуемите документи е естествено тези срокове да не бъдат спазени. Обстоятелството, че обезщетението е било изплатено на Н. шест месеца след оставането ѝ без работа не може да се приеме като основание за задържане на обезщетението.

Лишен от правна опора е и довода, че полученото обезщетение неправилно е било определено в минимален размер. В случай, че не е била съгласна с този размер, жалбоподателката е имала възможността да оспори решение № 579/22.11.2010 г. на Главния Директор на СУ „СО”, което очевидно не е направила.

В случая е неприложима разпоредбата на чл. 114, ал. 2 от КСО, относно добросъвестно получени осигурителни плащания, защото в нея изрично е изключена хипотезата на чл. 54е от КСО.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град следва да бъде оставено в сила, като издадено от компетентен орган, без наличието на съществени нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с целта на закона и материално-правните разпоредби.

По отношение на направените разноски и с оглед на изхода на спора, съдът намира, че ответникът има право на такива, но поради факта, че не е направил искане в тази връзка, съдът не може да ги присъди.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Н. Н., с адрес за призоваване [населено място], жк Надежда, [жилищен адрес]0 срещу Решение № РО-839/13.11.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № 214-750905/32/12.05.2011 г. на длъжностното лице по чл. 54е, ал. 4 при Териториалното поделение на НОИ, С.-град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..